

Trobant altres jo.

Un relat de: [Lilith](#)

1-2-1994

Fa exactament 13 dies que va començar el compte enrera. Tot i que aquest matí quan m'ha vingut la regla m'he sentit alleugerida, encara em queden moltes pors. No sé què li passarà al meu cos, no sé quins dolors ni quines degradacions li esperen, no sé si tindrè temps de viure tot allò que vull viure. De moment l'única cosa que tinc clara és el meu silenci, no em veig en cor d'aguantar dramatismes ni compassions, no vull que em facin sentir bruta ni que culpin a ningú de res.

El vaig conèixer en aquell concert de Los Suaves que jo no tenia gaires ganes d'anar, em vaig fixar en ell perquè em va recordar al Kurt Cobain, no només per la seva estètica grunge i certa semblança física, sinó que també per aquell mateix posat torturat i contingut. Havia begut les cerveses adequades com per atrevir-me a ser jo qui s'acostés a ell, no recordo la conversa, però sí que recordo les nostres rialles, la seva ma entre la meva esquena i el meu cul, i l'atracció irresistible que em provocaven els seus llavis. Crec que vaig ser jo qui va començar amb els petons, els seus eren petons esporuguits, com de qui no s'atreveix a deixar-se anar del tot. Va mirar-me fixament, greu, nerviós... em va dir que anéssim a fora, que m'havia de dir una cosa. Em pensava que em proposaria de fer un clau al seu cotxe, o alguna cosa semblant. Va dir-me que tenia anticossos de la sida, que si no el volia tornar a veure més ho entendria, però que jo li agradava molt. Vaig notar que una escalfor estranya em pujava pels peus i m'arribava a la cara. El trobava un noi molt atractiu - sexy - tot i no sentir aquell feeling especial... Però de seguida em va semblar que tenia un deute amb ell: molts no haguessin dit res de la seva malaltia. Des d'aquell dia es va convertir en la meva ombra. Em va presentar a la seva família, però jo no a ell la meva. No n'estava enamorada però no el podia pas deixar, no podia afegir-li més dolor: massa covarda per dir-li la veritat i prou perduda com per continuar al seu costat. L'havia vist foll de frustració, deia que no podia portar mai una vida com la dels seus amics, es quedava callat, plorant, tremolant. Un dia va dir que havia escrit una carta al diable on li donava la seva ànima a canvi de que li restablís la salut. Jo no sabia mai què li havia de dir, l'abraçava, el besava i li deia que em tenia al seu costat. Em semblava que li devia la vida.

Aquell cap de setmana es quedava sol al pis, els seus pares anaven de viatge i no tornarien fins el dilluns. Em prepararia un sopar romàntic, era un encant d'home quan tenia un bon dia: amorós, atent, sol·lícit... Però jo no sabia mai de què parlar quan estava amb ell, ens feien riure coses diferents, em donava la impressió de que no podia ser jo mateixa al seu costat, no compartíem aficions ni filosofia de vida, em sentia jutjada quan deia realment el què pensava. Em sentia empresonada dintre d'una situació de la qual no sabia com sortir-me'n. Sabia que utilitzant preservatiu el risc de contagi era mínim, però ja no el desitjava, notava que el meu gest complaent era forçat, m'hauria agradat agafar el cotxe i anar-me'n a casa, al meu llit, sola. Quan vam acabar de sopar, m'agafà en braços i em portà al llit. Em deia "mi bellísima", i jo intentava inventar-me un somriure convincent. Distreia a la meva ansietat tancant els ulls i imaginant que era un altre qui m'abraçava. La primera vegada vaig ser jo qui li va posar el preservatiu, la segona va insistir a fer-ho ell. Notava que... quan va sortir de dintre meu vaig mirar i vaig veure el seu membre despullat, ni rastre de condó. El vaig mirar desconcertada, no ho entenia... no se l'havia posat! "Quiero que nos casemos y tengamos hijos". - Però no saps que em pots contagiar... a mi... i al nen??? Va dir que hi havien possibilitats de que no ens contagiéssim cap dels dos. Si ell es moria jo cobraria de viudetat, això va dir. Em recordo immòbil, els ulls tancats, processant, paint. Em feia petons i em deia que m'estimava. Sense que el meu cervell rebés cap ordre conscient vaig aixecar-me i em vaig tancar al lavabo, amb baldó. La meva pell nua es deixà caure al terra fred. Fins aquí. Un meu jo que restava adormit es despertà. Allà fora m'esperava una batalla que desitjava fos breu. Ho va ser. Mentre em vestia esquivant les seves mans i els seus "te quiero", li deia que si m'estimava com era que m'havia exposat a aquell risc. Li vaig dir clar i fort - No vull veure't mai més, et perdono però no vull veure't mai més, si m'emprenyes explicaré a tothom el què ha passat, queda clar? No va dir res més, em mirava des d'algun lloc que jo no conec. L'última imatge que guardo d'ell és allà a la porta, nu, com si fos un altre, jo baixant les escales.

És veritat que el perdono: l'entenc. A mi també m'ha caigut la vida a sobre. Por, caos, angoixa. Què faré? Jo tampoc puc deixar de tremolar quan estic sola i no he de fingir. M'alleuja cobejar-me sota la dutxa d'aigua calenta i sentir com colpeja la meva esquena. He d'esperar sis mesos, després sabré definitivament si el meu cos està malalt o no. Després decidiré què faig. No descarto res.

21-2-2007

Han passat uns quants anys, de tant en tant escric alguna ratlla al meu diari, però ja no amago escrits com aquest darrera els quadres de la meva habitació. El virus no va fer niu al meu cos, d'ell no n'he sabut res més, jo he après a dir "no" i he viscut algunes de les coses que llavors tenia l'incertesa de poder viure.

Mirant enrera amb objectivitat m'adono de com d'intensos van ser aquells sis mesos. Un cop passat el shock inicial que durà unes poques setmanes, vaig penetrar en un estat de percepció sensitiva semblant a la de quan era una nena, paladejava amb fruïció el present, el passat i el futur eren només ficció. Vaig viatjar a Egipte i a Nova York. Em vaig tallar el cabell al zero. Vaig repetir fins a la sacietat "t'estimo" a les persones que m'estimava. No era pas inconsciència, no, mai he recuperat l'estat de consciència d'aquells mesos.